

въ какво положение са е намиралъ въ оно-
ва време Танчо и какви мъки сж лѣжале на
сърцето му. Преди Танча вжрвѣлъ Нейко
съ фенерътъ въ рѣка и освѣщѣвалъ ко-
прищенските пѣсжкливи и камжнливи ули-
ци. Нощта била темна, като гробъ,—не
можалъ човѣкъ да види нито самъ себѣ
си. На сѣкаде било тихо и пусто, като
въ африканската пустиня, само нечии гж-
ски заборавиле да идатъ въ кжщата си,
кжпале са въ рѣката и крѣкале; седски-
ятъ бикъ нарувалъ нейде си джлече, и е-
динъ бухалъ бухалъ на единъ коминъ и
предсказвалъ нѣкому си нещастие... Дру-
го нищо са не чувало. Джлго време Тан-
чо и Нейко вжрвѣле и мжлчале; но Танчо
не можалъ вече да тжрпи и попиталъ пакъ
Нейка:

— Мола ти са, чичо Нейко, да ми ка-
жешъ дѣ е джщеря ми? дѣ е жената ми?
Ти искаше да ми кажешъ нѣщо си...
Казвай, азъ слушамъ...